

πρὸς τὴν καθήκλαν ἀπὸ τὴν ὁποίαν αὐτὴ ἤδη ἐσηκώθη καὶ δεικνύουσα τὸ χαρτίον εἶπε,

«Γράψον, γράψον ταχέως! πρόκειται περὶ τῆς σωτηρίας τοῦ πατρός μου!»

«Τὶ ἔκαμεν ὁ πατήρ σου;»

«Τίποτε δὲν ἔκαμε· ἀλλ' εἶναι εἰς τῶν εὐγενῶν. Ἀλλὰ γράψον.»

δάκρυα τῆς Ἀλίνης ἤρχισεν νὰ κλαίῃ καὶ αὐτὴ. Ἐγράψε λοιπὸν ὅ,τι ἡ Ἀλίνη ὑπηγόρευεν. Οὕτως ὁ Δάντων ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσίν του καὶ ὁ Μαρκήσιος Κουλάγγης ἀπελύθη. Ἀφοῦ δὲ συνήγαγε τὰ συντρίμματα τῆς περιουσίας του, μετέβη εἰς τὴν Κομβλέντην, ὅπου διῆγεν ἐν ἡσυχίᾳ καὶ ἐν εὐδαιμονίᾳ φαιδρυνόμενος ὑπὸ τῆς ἀγάπης τῆς θυγατρὸς του, ἣτις ἔμαθε, καὶ περὶ τούτου

Ἡ Ἀλίνη ἐξαιτουμένη τὴν συγχώρησιν τοῦ πατρός της.

«Εἶναι, εὐγενής; Ἀ! ὁ θεὸς μου θὰ μὲ ἐπιπλήξῃ, διότι δὲν ἀγαπᾷ τοὺς εὐγενεῖς.»

«Τίς εἶναι ὁ θεὸς σου;»

«Ὁ πατὴρ Δάντων,» ἀπάντησεν ἡ μικρὰ κόρη.

«Μὴ φοβοῦ λοιπὸν, διότι αὐτὸς ἀπεφάσισε τὴν συγχώρησίν του,» εἶπεν ἡ Ἀλίνη.

Ἡ μικρὰ κόρη ἐδίσταζεν ἔτι· ἀλλὰ βλέπουσα τὰ

οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ ἀναγνώστης, ταχέως νὰ γράφῃ καλῶς καὶ μάλιστα ν' ἀναγινώσκῃ τὰς θλιβεράς λεπτομερείας τῶν κινδύνων ἐξ ὧν μετὰ δυσκολίας διασώθῃ ὁ πατήρ της.